

ת"פ 9440/12/18 - מדינת ישראל נגד שבתאי בז'רנו

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 9440-12-18 מדינת ישראל נ' בז'רנו

בפני	כבוד השופטת רקפת סגל מוהר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	שבתאי בז'רנו

פסק דין

לאחר שמיעת ובחינת הראיות בתיק זה החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

רקע

1. בתאריך 5.12.18 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום המייחס לו עבירה של איסור לכלוך והשלכת פסולת, לפי סעיפים 2, 4 ו-13(ב)(1) לחוק שמירת הנקיון, התשמ"ד - 1984, יחד עם פרט 5 בתוספת לצו סדר הדין הפלילי (עבירות קנס - שמירת הנקיון) תש"ס-2000.
2. הנאשם הואשם בכך שביום 12.4.17 סמוך לשעה 14:45, בעת שהחזיק ברכב מסוג לקסוס לבן, מ.ר. 77-114-09 **(להלן: "הרכב")**, הושלכה מחלון הרכב פסולת מסוג קליפות אל עבר הכביש. על פי הנטען, בעשותו כן השליך הנאשם פסולת ולכלך את רשות הרבים.
3. כתב האישום הוגש לבית המשפט בעקבות בקשת הנאשם להישפט בגין דו"ח מס' 97516 **(להלן: "הדו"ח")**.
4. בתגובתו לכתב האישום מיום 6.1.19 טען הנאשם כי לא ביצע את העבירה המיוחסת לו ואמר: "... אני לא יכול ללעוס גרעינים, אני בלי לסת תחתונה כבר עשר שנים, אתם יכולים לברר. אני ניסיתי אינספור רופאי שיניים והם לא מצליחים להתאים לי כבר שנים, אז איך אני יכול לאכול גרעינים בתוך האוטו ולהשליך את הקליפות? ובאוטו שלי אף אחד לא יכול לנהוג כי יש לי רק

ביטוח, לי ולא לכל נהג. אני לא יודע מה הבחור ראה, אבל אני לא השלכתי גרעינים". במהלך שמיעת הראיות אישר הנאשם כי הרכב שמספר הרישוי שלו מופיע בכתב האישום הוא רכבו (ר' גם פלט הבעלות - ת/2).

5. לנוכח כפירת הנאשם וטענותיו דלעיל, נקבע התיק לשמיעת הראיות.

ראיות המאשימה

6. מטעם המאשימה העיד נאמן הנקיון בהתנדבות, מר רובי שטרק (להלן: "הנאמן"). בפתח עדותו, אישר הנאמן כי הדו"ח - ת/1 נערך על ידו, ובהמשך תיאר את נסיבות רישומו הגם שציין כי הוא אינו זוכר את הארוע במדויק: "... אני לא זוכר בדיוק אבל מה שכתוב בדו"ח הסתכלתי וראיתי. בצומת של קניון השרון בנתניה יש רח' רזיאל שפונה, עמדתי ברמזור, הרכב שכתבתי שם שזיהיתי את מבצע העבירה, עמד לפני ברמזור, וזיהיתי שמחלון נהג הרכב נזרקות קליפות לצד של הרכב מחוץ לרכב. בתור נאמן נקיון מה שעשיתי שיננתי את מספר הרכב ואחרי זה מילאתי את הדו"ח על סמך הפרטים שזכרתי, שזה מספר הרכב ותיאור הנהג. זה היה רכב שמאוד לא שגרתי, זה היה ג'יפ לקסוס...". לשאלתי כיצד בדיוק שינן את מספר הרכב, השיב הלה כי זכר אותו ומיד לאחר מכן הקלידו במכשיר הטלפון הסלולרי שלו: "... יש לי טלפון קבוע באוטו, וזה מה שאני עושה בדרך כלל. ראיתי שבוצעה עבירה ברמזור והקלדתי את מספר הרכב באותו רגע. לא הייתי בנסיעה...". בנוסף לכך ציין הנאמן כי בעת הקלדת מספר הרכב הוא עמד עם רכבו במרחק של כחצי מטר או מטר מאחוריו, בנתיב הפניה מרח' רזיאל שמאלה בצומת.

7. בתשובותיו לשאלות הנאשם בחקירה הנגדית הסביר הנאמן כי הסיבה לכך שהוא תיאר את סוג רכבו בדו"ח ת/1 כ"טנדר" ולא כ"ג'יפון", היתה נעוצה בהגדרות המסוימות הקיימות באפליקציה - רכב פרטי או טנדר, ולא ג'יפון. גם בכל הנוגע לתיאור ה"דבר" שהושלך, טען נאמן הנקיון כי הוא זוכר שזה "לא היה בדל סיגריה, ולא שקית ניילון, יש שם בחירה של אופציות והיתה אופציה של קליפות", ובאשר ל"סימנים המיוחדים" של מבצע העבירה כתב כי מדובר היה בגבר ש"חבש כובע בייסבול לבן" וכי מה שראה על ראשו של הנהג היה כובע מצחיה לבן.

טענות הנאשם

8. את עדותו בבית המשפט פתח הנאשם בהצהרה כי הוא אדם חילוני שאנו חובש כובעים, "בטח שלא באוטו", ויחד עם זה ציין מיוזמתו כי "לאשתו יש כובע לבן עם נצנצים...". הנאשם הציג בפני את כובעה של אשתו - כובע קסקט עם נצנצים בחלקו הקדמי, ולא שלל את האפשרות שהיתה זו היא שישבה ליד ההגה, על אף שלדבריו אשתו נוהגת ברכב זה רק לעיתים רחוקות. לשאלתי האם יש בכוונתו להעיד את אשתו לגבי הארוע הנדון,, הישב הנאשם בשלילה ובהמשך דבריו חזר, טען ואף הדגים, כי הוא כלל לא יכול לפצח גרעינים בשל העובדה שאין לו שיניים בלסת התחתונה. אשר לפרטי הרכב

המופיעים בדו"ח 1/ת, טען הנאשם כי הרכב שלו הוא ג'יפון מסוג "לקסוס" ולא טנדר, ובתוך כך העלה את האפשרות לטעות ברישום מספר הרישוי של הטנדר האמיתי שאחריו נסע הנאמן. הנאשם הוסיף וטען כי הוא אינו יכול לזכור האם אכן היה במקום ובמועד המצויינים בדו"ח, אך לא שלל אפשרות כזו לחלוטין, ציין כי בימי חמישי "אשתו עסוקה בבישולים שלה ... והוא עסוק בגינה" כך שאם הדו"ח נרשם ביום חמישי או שישי אזי "זה לא יכול להיות שהוא ו/או אשתו היו באזור", וכשהובהר לו כי מדובר היה ביום ד' בשבוע, אמר באופן שנשמע היה לי הגון מאוד מצדו: **"גם יום ד' זה די מסובך אבל הסיכוי יותר טוב שאשתי יכולה לנהוג ברכב"**.

דין והכרעה

9. בעתירתה להרשעת הנאשם בעבירה המיוחסת לו, טענה ב"כ המאשימה כי יש לקבל את עדות נאמן הנקיון כלשונה בהיותה מהימנה, מפורטת ומדויקת, וכי טענת הנאשם לפיה אשתו נוהגת לחבוש לראשה כובע מצחיה לבן רק מחזקת את גרסת הנאמן. אשר לטענת הנאשם בדבר חוסר יכולתו לפצח גרעינים, בקשה ב"כ המאשימה להזכיר כי הלה אינו מואשם בפיצוח הגרעינים אלא בהשלכת פסולת מהרכב, ובהקשר זה הפנתה להוראת סעיף 4 לחוק שמירת הניקיון הקובע כי משהוכח שהושלכה פסולת מרכב כי אז ייחשב בעליו של הרכב אחראי למעשה, זולת אם זהות האדם שביצע את המעשה בפועל, תוכח.
10. מנגד טען הנאשם כי אין זה הגיוני לייחס לו השלכת פסולת של נוסע אחר ברכבו, וכי העובדה שבדו"ח זוהה הרכב כ"טנדר" וגם נכתב בו שהנהג היה גבר שחבש לראשו "כובע בייסבול לבן", יש בה כדי להעמיד את מהימנות הרישום שבוצע על ידי נאמן הנקיון בספק, וכדבריו: **"כשהוא עומד אחרי קשה לו לראות אם אני זורק משהו או לא זורק משהו. נראה לי שהעד קצת התבלבל, או שזה היה רכב אחר או שמשהו קרה פה. זה לא האוטו שלנו..."**.
11. לאחר ששמעתי את עדות נאמן הנקיון מחד גיסא ואת טענות הנאשם מאידך גיסא, הגעתי למסקנה כי המאשימה לא עמדה בנטל ההוכחה הנדרש בפלילים ולא הוכיחה מעל לכל ספק ספק כי הנאשם ביצע מעשה של השלכת פסולת מרכבו.

ואלה הם נימוקי:

נאמן הנקיון אמנם הותיר עלי רושם חיובי כשלעצמו, אך בתוך כך אישר בהגינותו כי **"נסיבות הארוע אינן זכורות לו בדיוק"** וכי הוא מעיד בעיקר על סמך מה שהקליד בזמנו לטופס הממוחשב של הדו"ח 1/ת. את שיטת עבודתו תיאר הנאמן כ"שינון" של מספר הרכב שאחריו נסע והקלדתו במכשיר הטלפון הקבוע המותקן ברכבו מיד לאחר מכן, והוא הוסיף וטען כי מדובר היה ב"רכב מאוד לא שגרתי... ג'יפ לקסוס" (טענה שלא התבררה עד תום על רקע אמירתו הנ"ל בדבר הקושי לזכור את פרטי המקרה באופן מדויק). את הסיבה לכך שבדו"ח תואר הרכב כ"טנדר" ואילו

הפסולת תוארה כ"קליפות גרעינים או חטיפים", הסביר הלה באפשרויות המצומצמות הקיימות באפליקציה שבה השתמש לשם מילוי, והוא נשמע היה לי כמי שאינו זוכר בדיוק מה הושלך מן הרכב, שכן טען כי **"הוא זוכר שזה לא היה בדל של סיגריה ולא שקית ניילון... והיתה אופציה של קליפות..."**.

אשר לטענת המאשימה בהתאם לדו"ח ולעדות הנאמן, כי נהג הרכב היה גבר שחבש לראשו "כובע בייסבול לבן" - גרסת הנאשם לפיה הוא אינו נוהג לחבוש לראשו כובעי בייסבול לבנים ובכלל, נשמעה לי אמיתית, והעובדה שהוא חשף מיזמתו את כובע הקסקט הלבן "עם הנצנצים" של אשתו, רק הגבירה את מהימנות גרסתו בעיני שכן הוא לא חייב היה לעשות כן שעה שמיוחסת לו או למי הנוהג ברכבו בעת ביצוע העבירה הנדונה, חבישת כובע לבן.

ב"כ המאשימה אמנם טענה כי ניתן להשתית את הרשעת הנאשם בעבירה המיוחסת לו על הוראת סעיף 4 לחוק שמירת הנקיון ואולם הנאשם לא טען כי אדם אחר נהג ברכבו, אלא ציין כי אשתו נוהגת ברכב זה רק בנסיבות מיוחדות ולעיתים רחוקות.

מדובר במקרה שבו שני עדים מהימנים - נאמן הנקיון מצד אחד והנאשם מן הצד השני, מכחישים האחד את טענות האחר, ואין ראיה כלשהי נוספת שתתמוך בגרסת המאשימה - חוסר ראיית שהוא אינהרנטי לשיטת העבודה של נאמני הנקיון אשר אינם נוהגים לתעד את שראו עיניהם בצילום, וגם לא ניגשים אל מבצע העבירה על מנת להטיח בפניו את טענותיהם ו/או לשמוע את גרסתו באותו רגע.

על רקע כל אלה, יש לזכור כי בהליך פלילי עסקין - הליך המחייב את הוכחת האשמה מעבר לספק סביר, ספק שכמותו נותר בלבי במקרה זה שבו לא מצאתי בסיס לדחיית גרסת הנאשם כבלתי מהימנה אל מול גרסת המאשימה שיש בה לטעמי מספר פגמים הנעוצים בעיקרם בזמן הרב שחלף מאז מועד ביצוע העבירה ועד למועד בו הוגש כתב האישום (שנה ו-8 חודשים), ומאז ועד למועד בו נדרש נאמן הנקיון להעיד אודות ארוע שאותו הוא לא יכול ולדעתי גם לא צריך היה לזכור לפרטי פרטיו.

12. **מפני כל אלה החלטתי לזכות את הנאשם מביצוע העבירה המיוחסת לו בכתב האישום, מחמת הספק.**

בשולי הדברים אעיר כי לדעתי טוב יעשה המשרד להגנת הסביבה אם יצייד את נאמני הנקיון

באמצעים נוספים שיקלו עליהם את תיעוד הארועים עליהם הם מדווחים ובבוא העת (בדרך כלל

בחלוף זמן רב) גם נדרשים להעיד אודותיהם בבית המשפט. נאמני הנקיון הם בדרך כלל אזרחים שאכפת להם, פועלים בהתנדבות שהיא ראויה להערכה, ובעיני אין כל סיבה לכך שבהגיעם לעדות בבית המשפט הם יידרשו לעשות זאת אך על פי זכרונם ובאופן המוגבל לאפשרויות התיעוד הכלליות הקיימות באפליקציה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה בתוך 45 ימים.

המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים בדואר רשום.

הנני מתנצלת בפני הצדדים על העיכוב במתן פסק הדין, מפאת מחלה.

ניתן היום, כ"א תמוז תשע"ט, 24 יולי 2019, בהעדר הצדדים.